

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Městský soud v Praze rozhodl soudcem Mgr. Kamilem Tojnerem ve věci

žalobce: **M. P.**, nar.,
stát. přísl. Moldavská republika,
zastoupen advokátem JUDr. Petrem Novotným,
sídlem Archangelská 1, Praha 10,

proti
žalovanému: **Ředitelství služby cizinecké policie**,
sídlem Olšanská 2, Praha 3,

o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 10. 8. 2021, č. j. CPR-5108-2/ČJ-2021-930310-V217,

takto:

- I. Žaloba se zamítá.
- II. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

1. Žalobce se domáhá zrušení v záhlaví uvedeného rozhodnutí žalovaného, kterým bylo potvrzeno rozhodnutí č. j. KRPA-16123-12/ČJ-2021-000022-SV ze dne 16. 1. 2021, kterým bylo žalobci uloženo správní vyhoštění podle § 119 odst. 1 písm. b) bodu 4 zákona č. 326/1999 Sb. o pobytu cizinců (dále jen „zákon o pobytu cizinců“), a byla stanovena doba, po kterou mu nelze umožnit vstup na území členských států Evropské unie v délce 1 rok,

příčemž počátek této doby byl určen od okamžiku, kdy uplyne stanovená doba k vycestování, kdy podle § 118 odst. 3 zákona o pobytu cizinců byla stanovena doba k vycestování z území členských států EU do 20 dnů od nabytí právní moci rozhodnutí.

2. Žalobce namítá nezákonnost napadeného rozhodnutí, kterou spatřuje v tom, že v rámci správního řízení byl porušen § 3 správního řádu, neboť stav věc nebyl zjištěn dostatečným způsobem a s ohledem ke všem okolnostem případu. Dále namítá porušení § 50 odst. 2 správního řádu z důvodu, že si správní orgány neopatřily pro rozhodnutí dostatečné podklady. Porušen měl být rovněž § 2 odst. 1, 3 a 4 správního řádu, kdy správní orgán nepostupoval v řízení v souladu se zákony a právními předpisy, nešetřil oprávněné zájmy žalobce a nebylo dbáno na to, aby přijaté řešení bylo v souladu s veřejným zájmem a odpovídalo okolnostem případu.

3. Žalobce namítá, že není pravdou, že by na území ČR pobýval bez platného pobytového oprávnění. Nesouhlasí se závěry žalovaného, že pokud vstoupil na území schengenského prostoru na základě moldavského biometrického dokladu, poslední vstup na území schengenského prostoru se datuje ke dni 16. 5. 2020 do Polska, což je doloženo vstupním razítkem, mohl žalobce pobývat během následujícího šestiměsíčního období na území smluvních států po dobu 3 měsíců na území do 13. 8. 2020, tudíž od 14. 8. 2020 se na něj nevztahovala úleva od povinnosti mít během pobytu vízum, a do 16. 1. 2021 se zdržuje na území bez oprávnění k pobytu. Žalovaný nepřihlédl ke skutečnosti, že v době pobytové kontroly platil na území ČR nouzový stav, který opravňoval k pobytu i žalobce. Žalobce byl s ohledem na nouzový stav oprávněn v době pobytové kontroly legálně pobývat na území ČR jako držitel biometrického dokladu Moldavska. Ze strany žalovaného nebyla řádně zkoumána přiměřenost zásahu do soukromého a rodinného života. Žalovaný nezjistil dostatečně skutečný stav věci.

4. Správní orgán I. stupně nemohl mít podle žalobce dostatečný časový prostor pro posouzení všech aspektů správního řízení, kdy tentýž den, kdy bylo zahájeno řízení, bylo i vydáno rozhodnutí o správním vyhoštění. Nebyly dány zákonné důvody pro uložení správního vyhoštění.

5. Žalobce nesouhlasí se závěrem o možnosti vycestování do Moldavské republiky. V zemi panuje katastrofální ekonomická situace, množí se případy vražd, není zde bezpečno pro civilní obyvatelstvo, jedná se o nedemokratickou zemi i s ohledem na její poslední vývoj.

6. Žalovaný navrhl zamítnutí žaloby.

7. Soud ze spisu zjistil následující pro řízení podstatné skutečnosti.

8. Dne 16. 1. 2021 byla provedena pobytová kontrola. Z biometrického dokladu Moldavska žalobce bylo zjištěno, že poslední datum vstupu žalobce do schengenského prostoru bylo dne 16. 5. 2020. Dále bylo zjištěno, že do ČR přicestoval 25. 7. 2020. Předtím pobýval v Polsku, kde údajně pracoval. Vzhledem k tomu, že žalobce byl oprávněn pobývat na území toliko do 13. 8. 2020, bylo konstatováno, že od 14. 8. 2020 do 16. 1. 2021 se na území nachází neoprávněně.

9. Při výslechu žalobce sdělil, že do schengenského prostoru přijel konkrétně do Polska dne 16. 5. 2020, kde pracoval. Nebyl tam ale dostatek práce, proto dne 25. 7. 2020 přijel do ČR. Od té doby zde je nepřetržitě. Přicestoval s cílem vydělat peníze, které občasné zasílal domů. Bydlí v X v bytě, nájemní smlouvu nemá, taktéž nemá domovní schránku a adresu nehlásil. Uvedl, že si je plně svého neoprávněného pobytu vědom, nicméně neměl na

výběr. Chtěl si vydělat peníze. Je ženatý, manželka bydlí se synem v Moldavsku. V ČR nic nevlastní a nemá žádné vazby. Má peníze na vycestování a další pobyt, vycestuje. V Moldavsku má celou rodinu, v ČR naopak nikoho. Do domovského státu může vycestovat. Není mu známa žádná překážka vycestování, vycestuje dobrovolně. Moldavsko je pro něj bezpečná země, žil tam celý život a vrací se tam.

10. Městský soud v Praze na základě podané žaloby přezkoumal napadené rozhodnutí, jakož i řízení, které jeho vydání předcházelo, a to v mezích žalobních bodů, kterými je vázán (§ 75 odst. 2 věta první s. ř. s.), přičemž při přezkoumání vycházel ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování správního orgánu (§ 75 odst. 1 s. ř. s.), a po provedeném řízení dospěl k závěru, že žaloba nebyla podána důvodně.

11. Soud s ohledem na výše uvedené posoudil předmětnou věc následovně.

12. Dle § 119 odst. 1 písm. b) bodu 4 zákona o pobytu cizinců *police vydá rozhodnutí o správním vyhoštění cizince, který pobývá na území přechodně, s dobou, po kterou nelze cizinci umožnit vstup na území členských států Evropské unie, a zařadí cizince do informačního systému smluvních států až na 5 let, pobývá-li cizinec na území bez platného oprávnění k pobytu, ač k tomu není oprávněn.*

13. Dle § 119a odst. 2 zákona o pobytu cizinců *rozhodnutí o správním vyhoštění podle § 119 nelze vydat, jestliže jeho důsledkem by byl nepřiměřený zásah do soukromého nebo rodinného života cizince.*

14. Dle § 174a odst. 1 zákona o pobytu cizinců *při posuzování přiměřenosti dopadů rozhodnutí podle tohoto zákona správní orgán zohlední zejména závažnost nebo druh protiprávního jednání cizince, délku pobytu cizince na území, jeho věk, zdravotní stav, povahu a pevnost rodinných vztahů, ekonomické poměry, společenské a kulturní vazby navázané na území a intenzitu vazeb ke státu, jehož je cizinec státním občanem, nebo v případě, že je osobou bez státního občanství, ke státu jeho posledního trvalého bydliště. Účastník řízení je povinen v rámci řízení poskytnout ministerstvu veškeré relevantní informace potřebné k posouzení přiměřenosti vydaného rozhodnutí.*

15. K obecným námitkám žalobce ohledně porušení jednotlivých ustanovení správního řádu soud uvádí, že považuje rozhodnutí za zákonné a tvrzená pochybení neshledal. Správní orgán prvního stupně i žalovaný postupovali zcela v souladu se zákony a právními předpisy. Pro rozhodnutí byly opatřeny dostatečné podklady a stav věci byl zjištěn způsobem, že o něm nelze mít důvodné pochybnosti. Byl zohledněn veřejný zájem, jakož i všechny okolnosti daného případu, a byly šetřeny oprávněné zájmy žalobce.

16. Žalobce v žalobě poukazuje na to, že nebyl dostatečně zjištěný skutkový stav, pokud se týká délky jeho neoprávněného pobytu. Uvádí, že není pravdou, že jeho poslední vstup na území schengenského prostoru byl ke dni 16. 5. 2020. Domnívá se, že v době pobytové kontroly se na území ČR nacházel oprávněně. Správní orgán I. st. shrnul pobytové možnosti na základě bezvízového styku. Dospěl k závěru, že žalobce na území ČR neoprávněně pobývá od 14. 8. 2020. Uvedl, že z cestovního pasu bylo zjištěno, že na území schengenského prostoru vstoupil žalobce dne 16. 5. 2020, tehdy začalo běžet rozhodné období pro bezvízový pobyt. Žalobce byl oprávněn k pobytu do 13. 8. 2020 včetně, tedy od 14. 8. 2020 již pobýval na území neoprávněně. Oprávněný pobyt skončil dne 13. 8. 2020.

17. Žalovaný vymezil neoprávněný pobyt shodně jako správní orgán I. stupně, přičemž soud k tomu uvádí, že pochybení správního orgánu I. st. ani žalovaného nenalezl. Neoprávněný pobyt byl řádně vymezen od 14. 8. 2020 do 16. 1. 2021. Bylo potvrzeno datum vstupu žalobce na území schengenského prostoru, které bylo zjištěno z dat dle cestovního dokladu jako den 16. 5. 2020 a kdy tento den výslovně označil i žalobce při výslechu. Poté, jak také odpovídá vyjádření žalobce, jeho pobyt je od vstupu do ČR, kam přejel z Polska, nepřetržitý. Dne 13. 8. 2020 tak uplynul oprávněný možný pobyt.

18. Závěry skutkových zjištění správních orgánů jsou tedy potvrzeny přímo i výpovědí samotného žalobce, který také v průběhu řízení nikterak zjištěné skutkové skutečnosti nerozporoval. Naopak sdělil, že si je plně vědom svého neoprávněného pobytu, který odůvodnil tak, že neměl na výběr. Dodal naopak, že cílem cesty byl výkon práce. Dané tedy nenasvědčuje jakémukoli pochybení správních orgánů, jejichž závěry jsou naopak s tvrzením žalobce zcela v souladu.

19. Namítá-li tedy žalobce až v žalobě, že není pravdou, že jeho poslední vstup na území členských států EU byl 16. 5. 2020, a rovněž není pravdou, že by od 14. 8. 2020 do 16. 1. 2021 na území ČR pobýval nepřetržitě neoprávněně, jsou tato tvrzení zcela odlišná oproti skutečnostem uváděným žalobcem ve správním řízení a nemají žádný podklad ani v dalších skutkových zjištěních uvedených ve správním spise. Námitka, že nebylo prokázáno, že by žalobce pobýval neoprávněně na území ČR od 14. 8. 2020 do 16. 1. 2021, je proto nedůvodná.

20. Co se týče námítky, že v době pobytové kontroly byl na území ČR vyhlášen nouzový stav, což podle žalobce znamená, že zde byl jako držitel biometrického dokladu Moldavska oprávněn pobývat, soud uvádí, že žalobcův neoprávněný pobyt započal již 14. 8. 2020, v době pobytové kontroly se již na území ČR nacházel nelegálně. Na tom nemohl nic změnit ani vyhlášený nouzový stav, který byl vyhlášen dne 30. 9. 2020, tedy nikoli během oprávněného pobytu žalobce.

21. Námitku, že správní orgán I. stupně nemohl mít dostatečný časový prostor pro posouzení všech aspektů řízení, soud taktéž důvodnou neshledal. Správní orgán I. stupně zjistil dostatečně skutkový stav, provedl s žalobcem výslech, zabýval se všemi jeho tvrzeními a opatřil si dostačující podklady pro vydání rozhodnutí. Pochybení správního orgánu soud neshledal. Pokud se správní orgán se všemi relevantními skutečnostmi důkladně vypořádal a rozhodnutí vydal v tentýž den, pak tím jen naplnil zásadu rychlosti a hospodárnosti. Námitku, že nebyly splněny podmínky pro vydání rozhodnutí, žalobce nijak nekonkretizoval, není proto zřejmé, jaké konkrétní pochybení správních orgánů měl v tomto směru na mysli.

22. Námitku, kterou žalobce napadá závěr správních orgánů o tom, že jeho vycestování do Moldávie je možné, je třeba rovněž odmítnout. Správní orgán prvního stupně konstatoval, že návrat žalobce je možný, neboť pochází z bezpečné země původu dle vyhlášky č. 328/2015 ze dne 3. 12. 2015, kterou se provádí zákon o azylu a zákon o dočasné ochraně cizinců. Nadto je třeba rovněž podotknout, že žalobce ve své výpovědi neuvedl, že by v Moldávii měl jakékoli problémy ohledně bezpečnosti a nezmínil v této souvislosti ani žádné obavy. Naopak sdělil, že může bez jakýchkoli potíží vycestovat. Soud se proto ztotožňuje s názorem správních orgánů, že nebylo zjištěno, že by žalobci mohlo při návratu hrozit ve vlasti jakékoli nebezpečí. Žalobce žádné konkrétní informace

k tomuto neuvedl ani v žalobě. Tu naopak odůvodnil toliko ekonomickými důvody, což není z hlediska nemožnosti vycestování relevantní.

23. Konečně je nedůvodná i námitka žalobce, že správní orgány nedostatečně zjišťovaly, zda by v jeho případě mohlo dojít k nepřiměřenému zásahu do soukromého a rodinného života. K tomu je třeba uvést, že správní orgán I. stupně vazby žalobce k ČR či EU zjišťoval v rámci provedeného výsledku, jak je doloženo protokolem. Z tvrzení žalobce vyplynula absence jakýchkoli takových vazeb na ČR, žalobce výslovně uvedl, že v ČR nikoho nemá, pobývá v bytě, ke kterému nemá nájemní smlouvu, nemá zde žádné závazky a naopak jeho rodinní příslušníci žijí nadále v Moldávii. V návaznosti na tato tvrzení proto správní orgán I. st. v rozhodnutí konstatoval, že rozhodnutím o správním vyhoštění nedojde k nepřiměřenému zásahu do soukromého a rodinného života žalobce, kdy uvedené odůvodnil konstatovanými tvrzeními žalobce při výsledku.

24. Správní orgán I. stupně i žalovaný se zabývali posouzením skutečnosti, zda by mohlo dojít uložením správního vyhoštění k nepřiměřenému zásahu do rodinného či soukromého života žalobce zcela dostatečně. Správní orgán I. stupně se zabýval soukromými, rodinnými, ekonomickými a dalšími poměry žalobce, ale jejich relevanci správně neshledal. Podle ustanovení § 174a odst. 1 zákona o pobytu cizinců *správní orgán při posuzování přiměřenosti dopadů rozhodnutí podle tohoto zákona zohlední zejména závažnost nebo druh protiprávního jednání cizince, délku pobytu cizince na území, jeho věk, zdravotní stav, povahu a pevnost rodinných vztahů, ekonomické poměry, společenské a kulturní vazby navázané na území a intenzitu vazeb ke státu, jehož je cizinec státním občanem, nebo v případě, že je osobou bez státního občanství, ke státu jeho posledního trvalého bydliště. Účastník řízení je povinen v rámci řízení poskytnout ministerstvu veškeré relevantní informace potřebné k posouzení přiměřenosti vydaného rozhodnutí.* Správnímu orgánu ani žalovanému nelze žádná zásadní pochybení vytknout.

25. Ze všech shora uvedených důvodů soud neshledal žádnou z žalobních námitek důvodnou, a proto žalobu zamítl podle § 78 odst. 7 s. ř. s.

26. O náhradě nákladů řízení soud rozhodl podle § 60 odst. 1 s. ř. s. Žalobce neměl úspěch, proto mu náhrada nákladů řízení nenáleží a žalovanému žádné náklady řízení nevznikly.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud. Pokud svým významem kasační stížnost podstatně nepřesahuje vlastní zájmy stěžovatele, odmítne ji Nejvyšší správní soud pro nepřijatelnost (§ 104a odst. 1 s. ř. s.).

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Případně-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejbližší následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s.ř.s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v

jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

V Praze 26. 10. 2021

Mgr. Kamil Tojner v.r.
soudce